

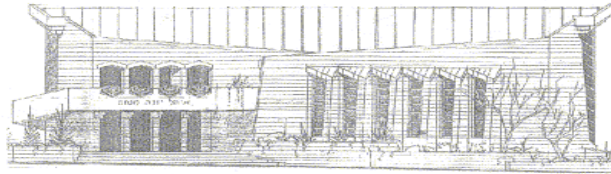
Ohel Yonah Menachem

Synagogue &
Community Center

Rabbi David Spektor

דוא"ל:

vaad@ohelyonah.com

אוהל יונה מנחם

בית כנסת
ומרכז קהילתי

הרב דוד ספקטור

אתר אינטרנט:

www.ohelyonah.com

דרשת ע"י רב הקהילה, הרב דוד ספקטור בשבת פ' במדבר תשס"ז: טיסה לקראת קבלת התורה
שבת שלום. השבת היא שבת לפני חג שבועות, זמן מתן תורתנו ובמוצאי שבת אנו מתחילים את שלושת ימי הגבלה והכנה לקראת קבלת התורה. זו משימה מורכבת: להוריד את התורה מהשמים לארץ. זה מעבר חד, שיכול לגרום לשבירת הלוחות. הרגשתי את המעבר הזה השבוע כאשר טסתי לאירופה. אחרי תפילת הדרך המטוס התרומם לשמים מתחת לרקיע ואנו טסים מעל הים התיכון, הרי האלפים, אגמים ונחלים ונפלט מהפה קריאת התפעלות "ווי!" – "מה רבו מעשיך ד'".

דרך החלון הקטן של המטוס, אני רואה עולם ומלואו. אני רואה מקומות של אור, מוארים מאור השמש. ואני רואה מקומות של חושך עם מזג אוויר סוער וגשמים עזים. אני רואה עולם מורכב, עולם של אור וחושך משמשים בערבוביה. המטוס ממשיך להתרומם ואנחנו נכנסים לתוך ענן כבד. ואני נזכר בפסוק בפרשת יתרו, בזמן מתן תורה: "הנה אנכי בא אליך בעב הענן..." (שמות יט, ט). כאן בגובה הזה אין מקומות של חושך ואור, כאן "כולו הפך לבן". אנחנו טסים בתוך הענן הלבן, מגששים בערפל ומרגישים. "ד' ישכון בערפלי". אור ה' מתגלה אלינו בחיים בהסתר דרך ענן ביום ועמוד אש בלילה. אור ה' מופיע בהדרגה ולא מסנוור אותנו. המטוס תופס עוד גובה ומתרומם

מעל העננים. כאן דרך החלון מתגלה לפני עולם נפלא, עולם שכולו אור, בלי צל של עננים. ופתאום אנחנו שומעים: "כאן מדבר קברניט המטוס. אפשר לשחרר חגורות בטיחות". בגובה הזה מעל העננים, בעולם שכולו אור, אין עוד סכנה. אני מרגיש ממש high. מתחתי אני רואה עננים שמטילים צל כבד על הארץ ואני שואל את עצמי: האם יושבי חושך למטה על כדור הארץ, יודעים שרק ענן כבד מסתיר את האור ועוד מעט יחלוף הענן וגם מקומם החשוך יהיה מואר באור גדול. רציתי להמשיך עוד ועוד בטיסה, בעולם שכולו אור. כאן למעלה הכל dutyfree בלי מיסים, כפי שנאמר במגילת אסתר (י, א): "וישם המלך אחשורוש מס על הארץ ואיי הים". על הארץ ועל איי הים יש מס, אבל על השמים אין מס, שם הכל dutyfree, הכל אור. "כאן מדבר קברניט המטוס. אנחנו נמצאים לפני נחיתה. נא ליישר את הכסאות ולחגור חגורות בטיחות." הוא באמת צודק! כשטסים בגובה של אלפי מילס אין סכנה, אבל כשמתחילים לרדת ולאבד גובה, יש סכנה וצריכים לחגור חגורות בטיחות. חשבתי באותו זמן על משה רבנו, שירד מן ההר עם שני לוחות-הברית לארץ. כל נחיתה היא מסוכנת ולפעמים המרחק בין שמים לארץ, בין אור לחושך גדול מדי וזה גורם לשבירת הלוחות. וכך קרה גם אצל ר' שמעון בר-יוחאי ובנו כאשר אחרי 12 שנות אור של לימוד תורה במערה, יצאו וראו יהודים עוסקים בחיי שעה, בחרישה ובזריעה. כל מקום שנתנו עיניהם, נשרף. הנחיתה קשה מדי. וכן אמר להם הקב"ה: "לשרוף את עולמי יצאתם? חזרו למערתכם!" וכן משה רבנו עלה אחרי שבירת הלוחות עוד פעם 40 יום לשמים, להקב"ה. עכשיו הם זכו ללמוד בדרגה יותר גבוהה את התורה. לא תורה של סתירה, של ניגוד, אלא תורה של בנין והרמוניה בין שמים לארץ, בין חושך לאור, בין חיי שעה לחיי עולם. בנחיתה השניה אין כבר שבירה ושריפה. עכשיו יש תורה שלמה שיורדת מן השמים, כדי להאיר את חושך הארץ. בהלל אנו אומרים: "השמים שמים לד' וארץ נתן לבני אדם." כאילו יש ניגוד בין שמים לארץ, אבל בחסידות (ישמח ישראל לך-לך) מבואר שתפקידו של האדם הוא לעשות מארץ שמים ומחושך אור. זו קבלת התורה השלמה שלא שוברת ושורפת אלא בונה ומאירה. גודל כוחה של התורה פגשתי השבוע בתפילת וחגיגת יום ירושלים באנטוורפן בבלגיה. היה שם זוג נחמד שסיפר לנו בעברית שהם עומדים לעלות לארץ והם מתלבטים בן הישוב סוסיה בדרום הר-חברון לבין הישוב עלי בשומרון. מאחורי העברית התקנית אני שומע מבטא הולנדי כבד ואני שואל אותם בהולנדית מאיפה הם ומה שם משפחתם. הם עונים שעכשיו קוראים להם משפחת ציון, אבל לפני-כן היו להם שמות משפחה הולנדיים ובעצם שניהם התגיירו. הוא היה כומר של כנסייה נוצרית, אבל אחרי שראה שהכל שקר לעומת האמת שביהדות, הוא החליט להתגייר. אבל לא רק הוא, אלא כל הכנסייה החליטה להתגייר, אבל כשבאו לרבנים, אמרו להם שמספיק לקיים שבע מצוות בני נח ולכן חלק הסתפקו בזה וחלק עדין רוצים להתגייר ולהיות יהודים שלמים.

נזכה גם אנחנו בחג שבועות, הבא עלינו לטובה לקבל את התורה בשמחה ובטוב לבב ובפרט תורה שלא שוברת ושורפת אלא מאירה ומרימה את החיים ועושה מארץ שמים!